

LLEIDA

La banqueta i el pont vell de Lleida amb la façana de la casa on vivia la família del padri Manuel Perenya [Servei d'Audiovisuals de l'IEI]

La plaça de Sant Joan de Lleida, a principis del segle XX [Servei d'Audiovisuals de l'IEI]

La plaça de Sant Francesc, completament destruïda pel bombardejos. A la cantonada es veu la casa Melcior, la llar dels Perenya [Foto de José Demariá "Campúa"]

MOLT LLUNY D'AQUÍ

Sé una ciutat, molt lluny d'aquí, dolça i secreta,
on els anys d'alegria són breus com una nit;
on el sol és feliç, el vent és un poeta,
i la boira és fidel com el meu esperit.

L'Orient hi deixà la seva sang de roses,
la mitja lluna càlida del seu minvant etern
i, enllà d'un gran silenci de persianes closes,
un riu profund que corre per una nit d'hivern.

Als seus vells carrerons, plens de fervor, arriba
jo no sé de quins segles un gris d'amor i encens;
el so de les campanes hi té una ànima viva
i el seu batec és lliure com el del cor dels nens.

Allí, més bells encara que els parcs en primavera,
els camps humils i alegres s'obren al capaltard;
en el seu gran repòs l'ànima es fa lleugera
com enmig de la vasta paciència del mar.

Res no crida el meu cor amb més tendresa, ara,
que aquells camins fondals de xops i de canyars.
El seu record fa un róssec de recança al meu pas;
torna a la meva espatlla la mà greu del meu pare.

LA GUERRA

La galerna i el llamp, el torb i la tempesta,
sobre l'ample terror l'han combatut a ras.
—La flor de l'esperança, minúscula i tenaç,
color dels nostres somnis, únicament hi resta!—
[...]